

Meestal moet men telefoneren voor de resultaten. Men krijgt vaak bot of droogweg een antwoord. Voor het personeel is dat gewoon werk, het is de normaalste zaak van de wereld om een paar resultaten per telefoon te geven. De psychische impact aan de andere kant van de lijn wordt echt onderschat.

Welke maatregelen gaat u nemen om die broodnodige ondersteuning te stimuleren en te faciliteren, rekening houdend met de zware behandeling, zowel fysiek, als psychisch als financieel?

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Vruchtbaarheidsbehandeling is meer dan het wegnemen van eicellen, manipulatie ervan in labs en het terugplaatsen van embryo's. U stelt een terechte vraag. De psychosociale begeleiding in de vorm van het informeren van patiënten maar ook het omgaan met de emotionele beleving ervan, is zeker en vast een onderdeel van de vruchtbaarheidsbehandeling.

Op dit moment zijn daarvoor geen projecten gepland. Ik wil de link maken naar de centra zelf. De fertiliteitbehandelingen mogen vandaag enkel in erkende centra gebeuren. Er is een zogeheten zorgprogramma 'reproductieve geneeskunde', dat we erkennen als zorgaanbod van een academisch of universitair ziekenhuis. Om erkend te kunnen worden moet dat zorgprogramma beantwoorden aan bepaalde normen. Op die normen voert Vlaanderen controle uit. De normen voorzien expliciet ook in de psychosociale, juridische en morele begeleiding van patiënten door hulpverleners die daarvoor gekwalificeerd zijn. Dat moet de patiënt in staat stellen om de informatie die hij krijgt te verwerken en de problemen op te vangen.

In de fertiliteitcentra wordt het aspect van zorgverlening vooral waargenomen door artsen met bijzondere expertise in de fertiliteitbehandeling. Er zijn ook psychologen om de patiënten bij te staan. Ze zijn getraind en ervaren in deze specifieke opvang. Dat is een soort basisaanbod van psychosociale ondersteuning. De patiënten die ten gevolge van de behandeling een psychische problematiek ontwikkelen, zoals depressie, worden voor opvang en behandeling naar gespecialiseerde centra verwezen. Ik denk meer bepaald aan onze centra voor geestelijke gezondheidszorg.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Ik dank u voor uw antwoord, mevrouw de minister. Ik ben blij dat u de noodzaak van dit soort opvang inziet. Er is inderdaad al een heel aanbod. In de zogenaamde B-centra is haast overal in de nodige opvang voorzien. Fertiliteit is echt wel een booming business. Andere ziekenhuizen beginnen nu ook minimale programma's op te zetten. Het is belangrijk om dat goed te monitoren. Ik verwijs niet naar een concreet geval maar naar een algemene situatie: individuele associaties van

gynaecologen organiseren ook een en ander. Als dat nog verder uitbreidt, moeten we dat stroomlijnen. Ik neem de informatie mee en ben blij dat u het probleem erkent.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de vorming van welzijnswerkers

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, het sociaal-culturele werk werd in het verleden heel breed ondersteund qua vorming. Er worden nu nog veel doelgroepen uit de welzijnssector mee ondersteund inzake hun educatieve of sociaal-culturele werking. Denk aan de vorming voor personen met een handicap. Maar daar gaat mijn vraag helemaal niet over en ik wil daar geen komma van afdoen of aan veranderen.

Wat me opvalt, is dat een aantal organisaties uit de welzijnssector zelf aan de bel trekken inzake de vorming van hun eigen medewerkers. Het heeft inderdaad iets te maken met een evolutie in het sociaal-culturele werk. De formele educatie of beroepsgerichte vorming die sommige organisaties op zich namen en waarvoor ze werden gesubsidieerd, vertoont een neergaande tendens. Op zich bestaat er een zeer duidelijke taakverdeling. Het sociaal-culturele werk staat in voor de non-formele educatie, de niet-beroepsgerichte vorming, de vrijetijdsvorming, de levensbrede vorming. Daartegenover staat de beroepsgerichte vorming – en dan spreken we van levenslange vorming.

In 2007 heeft de Vlaamse overheid in 70.000 vormingsuren geïnvesteerd die niet arbeidsgerelateerd zijn, dus in het sociaal-culturele werk, voor een behoorlijk bedrag van meer dan acht miljoen euro. Dat is maatschappelijk relevant. Ik doe daar niets aan af.

In schril contrast daarmee staat de geringe steun die de overheid biedt aan organisaties uit de welzijnssector die semi-professionelen en professionelen in de sociale sector willen vormen. Het gaat over organisaties als Zorg-Saam of VCOK (VormingsCentrum voor Opvoeding en Kinderopvang), die sinds jaren vorming aanbieden aan diverse medewerkers, in de kinderopvang bijvoorbeeld, en terecht als sociaal-cultureel vormingswerk werden gesubsidieerd vanwege de aspecten persoonsvorming en maatschappelijke visie op opvoeding. Zij dreigen naar verluidt uit de boot te vallen omdat de regeling van het decreet op sociaal-cultureel vormingswerk de formele vorming uitsluit. Maar het blijft een belangrijke opleiding.

Daarnaast zijn er nieuwe organisaties ontstaan, die vorming aanbieden en die niet in het decreet op sociaal-cultureel vormingswerk zijn opgenomen, zoals Upgrading. Zij worden op geen enkele wijze door de overheid ondersteund. Het gaat wel degelijk over arbeidsgerelateerde vormingsuren. Ze ondersteunen de beleidslijnen van de overheid. Ze voeren veranderingen die het beleid wil, in de praktijk uit. Dat vereist specifieke competenties en bijscholing van al hun medewerkers in al die welzijnssectoren.

Tegelijk zijn er allerlei vormen van cheques waarmee ook bedrijven worden gesubsidieerd, om voor hun medewerkers levenslange vorming aan te bieden. Dat zijn vrij grote portefeuilles, en terecht overigens. Merkwaardig genoeg zit de welzijnssector hier geprangd tussen het sociaal-cultureel werk en de bedrijven. Daardoor valt een deel van die vormingsuren uit de boot.

Gelet op de complexiteit van het welzijnswerk, de evoluties en de snelle veranderingen, zou het goed zijn om voldoende vorming te kunnen aanbieden aan die welzijnswerkers, en dit op professionele wijze. Mevrouw de minister, u of de minister van Werkgelegenheid moet de voortgezette vorming voor de medewerkers mogelijk maken.

Mevrouw de minister, waarom worden er vanuit uw departement vandaag geen subsidies gepland voor vorming die wel arbeidsgerelateerd is in de welzijnssector? Wordt er gewerkt aan een nieuw legistisch kader? Waarom worden vzw's uitgesloten van het gebruik van de KMO-portefeuille?

Dit laatste punt heb ik nog niet toegelicht. Alleen profitorganisaties kunnen daarvan gebruik maken, vzw's kunnen daar geen beroep op doen. Tussen een economische en een sociaal-culturele maatregel is er een kloof van aanbieders die uit de boot vallen. Die moeten dan commerciële, dure tarieven aanrekenen om hun medewerkers te vormen.

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Mijnheer Caron, er worden wel subsidies gepland voor arbeidsgerelateerde vorming, maar die zitten vervat in een totale subsidie voor de social-profitorganisatie. In het kader van een kwaliteitsbeleid wordt aan iedere erkende, maar ook gesubsidieerde voorziening gevraagd om een beleid te voeren inzake vorming, training en opleiding. In die zin worden de social-profitorganisaties geresponsabiliseerd om een vormings-, trainings- en opleidingsbeleid (VTO-beleid) te voeren in hun organisaties.

In het kader van het Vlaams intersectoraal akkoord van social-profitorganisaties van 6 juni 2005 zijn heel specifieke subsidies gepland voor het voeren van een VTO-beleid. Vanaf 2006 is er jaarlijks een budget van 40 euro per voltijdequivalent (VTE) beschikbaar. Dat neemt elk

jaar toe tot 200 euro per VTE. Dat is het bedrag dat in 2010 zal worden uitbetaald. Met andere woorden, er zal dan 15,6 miljoen euro ter beschikking worden gesteld voor managementondersteuning in de hele social-profitsector.

Daarnaast worden nog een aantal ondersteuningsstructuren gesubsidieerd voor onder meer het organiseren van vormingen voor de sectoren waaraan ze ondersteuning moeten bieden. Ik denk bijvoorbeeld aan het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk, maar ook de Ondersteuningsstructuur Bijzondere Jeugdzorg, de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), het vormingscentrum van de OCMW's, en ook het Vlaams Instituut voor Vorming en Opleiding (VIVO) in de social-profitsector. Die vzw ontvangt subsidies van de Vlaamse overheid, net om de opleidingen in die sector te organiseren. Minister Vandenbroucke is bevoegd voor het opvolgen van het sectorconvenant dat met het VIVO is afgesloten.

Op de vraag of er een legistisch kader komt, moet ik negatief antwoorden. Op dit ogenblik wordt daar absoluut niet aan gewerkt. De kmo-portefeuille is één van de instrumenten van het economisch ondersteuningsbeleid. Dat staat in het besluit van de Vlaamse Regering van 19 december 2008 tot toekenning van steun aan kleine en middelgrote ondernemingen voor ondernemersbevordering. Die steunmaatregel is vooral gericht op het verbeteren van de huidige, maar ook toekomstige bedrijfsvoering bij zowel de kleine, als de middelgrote ondernemingen. De vzw's kunnen met andere woorden geen subsidies aanvragen. Die materie behoort tot de bevoegdheid van minister Ceysens.

De heer Bart Caron: Mevrouw de minister, u kiest voor een andere benadering. De organisaties krijgen middelen om te investeren in vorming voor hun medewerkers. Anderzijds worden bepaalde organisaties beperkt gesteund. Die 40 euro die zal stijgen naar 200 euro in 2010 is voor managementondersteuning, en niet voor vaardigheden die te maken kunnen hebben met andere facetten van de job. Daarvoor kan men terecht bij de andere aanbieders die u hebt genoemd.

Minister Veerle Heeren: Dat klopt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het televisiegedrag van peuters

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.